

stavby verejného vodovodu a verejnej kanalizácie, ktoré sú vo vlastníctve žalovaného, ako to vyplýva z ním predloženej situácie.

3. Žalobca ďalej v skutkovom odôvodnení návrhu uviedol, že listom zo dňa 27.8.2010 požiadal žalovaného v 1. rade o predloženie stavebného povolenia a súhlasu vlastníka nehnuteľnosti s umiestnením predmetných stavieb na pozemkoch, teraz vo vlastníctve žalobcu v 1. rade. Žalovaný v 1. rade mu listom zo dňa 20.10.2010 oznámil, že stavby boli postavené v súlade s právnym poriadkom a netrpia žiadnymi právnymi vadami. Žalovaný v 1. rade žalobcom požadovaný súhlas vlastníka pozemku s umiestnením predmetných stavieb na pozemkoch, teraz v jeho vlastníctve, však žalobcovi nepredložil. Žalobca ani jeho právny predchodca nedali žalovanému v 1. rade ani jeho právnenému predchodcovi súhlas so zriadením týchto stavieb, žalobca má za to, že sa jedná o neoprávnené stavby keďže žalovaný v 1. rade nepreukázal, že predmetné stavby boli postavené so súhlasom vlastníka pozemkov právneho predchodcu žalobcu. Počas socializmu neoprávnenú stavbu mohol zriadiť iba občan a judikatúra sa prikláňa k názoru, že stavba postavená socialistickou organizáciou, (aj, keď bola postavená bez súhlasu vlastníka), nemohla byť považovaná za neoprávnenú. Tento právny názor bol prekonaný rozhodnutím Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 31Cdo 606/2004, ktorý vyslovil, že pokiaľ postup pri zriaďovaní stavby tzv. socialistickou organizáciou na cudzom pozemku bol od začiatku neoprávnený, je potrebné vykonať jeho vyporiadanie, podľa ustanovení § 135c Občianskeho zákonníka. Predmetný rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky je v súčasnosti aplikovaný v rámci judikatúry súdov Slovenskej republiky, napríklad v rozsudku Krajského súdu Prešov sp.zn. 3Co 165/2008 zo dňa 22.4.2009, uvedený právny názor vyslovil aj Ústavný súd Českej republiky v náleze č.k. I. ÚS 187/03 zo dňa 15.3.2005.

4. Z ustanovenia zákona č. 138/1973 Zb. o vodách z predchádzajúcej právne úpravy vládneho nariadenia č. 14/1959 Zb., nevyplýva právo stavebníka vodovodných a kanalizačných zariadení stavať tieto stavby na cudzích pozemkoch bez súhlasu vlastníkov dotknutých pozemkov. Pričom práve opak je pravdou, keďže v čase výstavby bol stavebník povinný predložiť súhlas vlastníka k pozemku.

5. Stavebné povolenie sa v roku 1969 viedlo podľa vtedy platných právnych predpisov, a to podľa zákona č.87/1958 Zb. o stavebnom poriadku a vyhlášky č. 144/159 Ú.v. k predmetnému zákonu prijatej Ministrom - predsedom Štátneho výboru pre výstavbu, ktorou sa vykonáva zákon o stavebnom poriadku. V rozhodnutí o prípustnosti stavby z 30.10.1969 bola ako jedna z podmienok vykonania stavby určená povinnosť dodržiavať stavebný poriadok a vyhlášku k stavebnému poriadku. Vyhláška k stavebnému poriadku v ustanovení § 24 ods. 2 uvádza nevyhnutnú podmienku, ktorá musí byť splnená na to, aby mohlo byť vydané rozhodnutie o prípustnosti stavby. Tou je predloženie dokladu, ktorý preukazuje, že stavebník je 1. vlastníkom stavebného pozemku alebo 2. má právo stavby na pozemku alebo 3. požiadal o jeho vyvlastnenie. Od 2. januára 1947 nepretržite až do roku 1987 bolo vlastníctvo k stavebnému pozemku č. 1518, ktorý bol vytvorený z pozemkov 1590 až 1681 vedené v pozemkovej knihe, výlučne na vlastníka I. P. a až po tomto dátume sa štát prostredníctvom Okresného národného výboru snažil o nadobudnutie vlastníctva k stavebnému pozemku z titulu, že pozemok bol opustený a vlastníkom pozemku sa k nemu nehlási. Z uvedeného vyplýva, že prvá podmienka nebola splnená a stavebník nebol vlastníkom stavebného pozemku. K druhej podmienke, „právo stavby“, ktorý existoval ako inštitút v Občianskom zákonníku (č. zák. č. 141/1950 Zb.) platnom na území Československej socialistickej republiky do 31.3.1964. Právo stavby umožňovalo podľa § 155, aby sa vlastníkom stavby stala osoba rozdielna od vlastníka pozemku. „Právo stavby“ sa povinne zapisovalo do pozemkových kníh. Inštitút „práva stavby“ však nebol prijatý do nového Občianskeho zákonníka č. 64/1964 Zb. (zrejme správne 40/1964), ktorý vstúpil do platnosti od 1.4.1964 a s účinnými zmenami platí dodnes. Prijatím nového Občianskeho zákonníka tak inštitút „práva stavby“ zanikol. Z uvedeného vyplýva, že ani druhá podmienka nebola splnená. Podmienka č. 3: na pozemok č. 1518 nebolo začaté konanie o jeho vyvlastnenie, nakoľko I. P. bol až do roku 1987 nepretržite v pozemkových knihách vedený ako výlučný vlastníkom pozemkov, na ktorých bol postavený bytový dom. Z uvedeného vyplýva, že ani tretia podmienka nebola splnená.

6. Na základe vyššie uvedených skutočností žalobca mal za to, že žalovaný v 1. rade, resp. jeho právny predchodca ako stavebník, majetkovoprávne sa nevysporiadal s pozemkami, na ktorých mala byť uskutočnená stavba a nesplnil ani jednu z podmienok uvedených v § 24 Vyhlášky k stavebnému poriadku, čím súčasne porušil § 10 ods. 1 a § 11 ods. 2 stavebného poriadku. Navyše v tejto situácii poukázal, že vlastníkom pozemku I. P. nebol upovedomený o začatí a priebehu akéhosi stavebného konania a nebol zahrnutý do konania ako jeho účastník, čo je zrejme aj z adresátov, z predložených listín. Na

základe vyššie uvedených dokumentov a ustanovení platných v čase zriadenia stavby je zrejmé, že stavba bytových domov a súvisiacich stavieb postavených na pozemku č. XXXX bola uskutočnená na cudzom pozemku bez jeho súhlasu bez toho, že by s ním bolo konané ako účastníkom stavebného konania a bez toho, že by boli neoprávnené stavby dodatočne vysporiadané.

7. Žalovaný v 1. rade sa k žalobe písomne vyjadril podaním doručeným súdu dňa 16.12.2013. Žalovaný v 1. rade vo veci uviedol, že žalobca vo svojej žalobe nešpecifikuje odstránenia akých vodovodných stavieb sa domáha a neuvádza, ani kto je vlastníkom predmetných stavieb, aj keď v žalobe stavby pomenováva ako verejný vodovod a verejná kanalizácia, v petite hovorí už len o vodovode a kanalizácií. V zmysle zákona č. 442/2012 Z.z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z.z. o regulácii sieťových odvetviach, zákonodarca tieto pojmy rozlišuje. Vodovody na samostatné zásobovanie jednotlivých objektov a zariadení vodou, ako aj zariadenia slúžiace na účely požiarnej ochrany a ani ich súčasť sa nepovažujú za verejný vodovod. Samostatné kanalizácie na odvádzanie vôd z jednotlivých objektov a zariadení a ani ich súčasť sa nepovažujú za verejnú kanalizáciu. V prípade, ak by mal žalobca na mysli verejný vodovod a verejnú kanalizáciu vo vlastníctve žalovaného v 1. rade prechádzajúce cez nehnuteľnosti v jeho výlučnom vlastníctve, zákon v určitých prípadoch pripúšťa zásah do vlastníckeho práva. Takýto zásah vyplýva z ustanovenia § 20 ods. 1 zákona č. 442/2002 Z.z. v uvedenom ustanovení je upravený vznik vecného bremena v zmysle ustanovenia § 151o Občianskeho zákonníka. V prípade zákonných vecných bremien ide o verejnoprávnu úpravu, ktorá je voči úprave vecných bremien v občianskom zákonníku špeciálna. Režim zákonných vecných bremien nie je úplne totožný s režimom sú zmluvných vecných bremien, pretože sa riadia špeciálnou právnou úpravou. Z ustanovenia § 42 ods. 6 zákona o verejných vodovodoch oprávnenia k cudzím nehnuteľnostiam, ako aj obmedzenia ich užívania, ktoré vznikli pred účinnosťou tohto zákona zostávajú nedotknuté. Žalobca nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam už zaťaženým zákonným vecným bremenom kúpou v roku 2007 a mal vedomosť o tom, že na nehnuteľnostiach sa nachádzajú vodohospodárske stavby. Uvedené vecné bremeno vzniklo najneskôr účinnosťou zákona č. 442/2002 Z.z., t.j. 1.11.2002. Verejné vodovody a verejné kanalizácie sú vodnými stavbami podľa osobitného predpisu a na ich uskutočnenie, zmenu alebo odstránenie je potrebné povolenie orgánu štátnej vodnej správy vykonávajúceho pôsobnosť špeciálneho stavebného úradu. V uvedenej veci vlastnícke právo k parcelám je obmedzené vo verejnom zaujme, nakoľko za verejný záujem možno označiť nielen verejný prospech, verejnú blaho, všeobecné dobro a blaho, ale aj verejné potreby. Za verejnú potrebu je treba považovať aj vybudovanie verejného vodovodu a verejnej kanalizácie vzhľadom na uvedené navrhol žalobu zamietnuť.

8. Žalobca podaním zo dňa 26. 5. 2014 žiadal pripustenie ďalšieho účastníka do konania v zmysle ustanovení § 92 ods. 2 O.s.p., a to Bytové družstvo Prešov, Bajkalská 30, Prešov, poukazoval na to, že žalobcovi bola dňa 7.4.2014 doručená odpoveď Bytového družstva Prešov, že tieto stavby nie sú jeho vlastníctvom, avšak Mestský národný výbor, odbor pre výstavbu a vodného hospodárstva v Prešove, rozhodnutím č. Výst. 5963/69 zo dňa 30.10.1969 rozhodol o výstavbe na ul. Sabinovskej a podľa predloženej dokumentácie investorom a dodávateľom predmetnej stavby bolo Okresné výstavbové bytové družstvo v Prešove. Následne dňa 26.10.1993 Bytové družstvo Prešov požiadalo Katastrálny úrad v Košiciach, Správu katastra Prešov o zápis nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností ako ich vlastníka, a to bytových domov na ul. C. G. X, X, X, X, X, XX, Y.Ú.. C., parcely č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX. Prílohou k žiadosti bolo čestné prehlásenie o financovaní stavebných nákladov zo zdrojov bytového družstva. Pokiaľ teda investorom stavby bytových domov nachádzajúcich sa na pozemkoch žalobcu, zapísaných na liste vlastníctva č. XXXXX v k.ú. C., na základe rozhodnutia Mestského národného výboru, odboru pre výstavbu a vodného hospodárstva z 30.10.1969 bolo Okresné výstavbové bytové družstvo v Prešove - terajšie Bytové družstvo Prešov, Bajkalská 30, Prešov potom je vlastníkom neoprávnených stavieb a vodovodu a kanalizácie, nachádzajúcich sa na pozemkoch žalobcu, zapísaných na liste vlastníctva č. XXXXX v k.ú. C., ktorých odstránenie je predmetom sporu v tomto konaní, keďže tieto stavby nie sú súčasťou bytových domov. Navrhol, teda aby do konania na strane žalovaného v 2. rade vstúpilo Bytové družstvo Prešov, Bajkalská 30, Prešov ako žalovaný v 2. rade.

9. Žalovaný v 2. rade sa na výzvu súdu k žalobnému návrhu písomne nijak nevyjadril, avšak podal odvolanie vo vzťahu k uzneseniu o pripustení ďalšieho účastníka do konania s poukazom na to, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že by Bytové družstvo Prešov malo nejaký právny vzťah k predmetu konania, respektíve k technickým zariadeniam, ktoré by mali v zmysle petitu návrhu

žalovaní odstrániť. Bytové družstvo nie je vlastníkom bytových domov postavených na predmetných parcelách, nakoľko tieto boli v minulosti prevedené do vlastníctva, teraz už vlastníkov jednotlivých bytov. V zmysle zákona č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách § 3 ods. 2, vlastníkom verejných vodovodov a verejných kanalizácií môže byť z dôvodu verejného záujmu iba právnická osoba so sídlom na území Slovenskej republiky. Podľa § 4 vlastníkom vodovodnej prípojky alebo vlastníkom kanalizačnej prípojky je osoba, ktorá zriadila prípojku na svoje náklady, a to spôsobom určeným prevádzkovateľom verejného vodovodu alebo verejnej kanalizácie. Ak je vlastník nehnuteľnosti, vlastníkom vodovodnej prípojky alebo vlastníkom kanalizačnej prípojky, prechádza pri zmene vlastníctva nehnuteľnosti vlastníctvo vodovodnej prípojky do vlastníctva nového vlastníka nehnuteľnosti. Na uvedenej argumentácii zotrval aj v priebehu konania a poukázal na zmluvy o prevode vlastníckeho práva k družstevnému bytu týkajúce sa predmetných bytových domov.

10. Žalobca po vykonanom dokazovaní a prednesenej argumentácii žalovaných, v záverečnom vyjadrení uviedol, že predložený znalecký posudok bol vypracovaný oprávnenou osobou, znalecký ústav je zapísaný v zozname znalcov. Vo vzťahu k žalovanému v 2. rade ide o správne adresovanú žalobu, žalovaného v 2. rade žaloval v postavení stavebníka, zároveň z opatrnosti žaloval žalovaného v 1. rade, nakoľko nemal vedomosť o tom, či došlo k odovzdaniu stavby žalovanému v 2. rade tak, ako k tomu v minulosti v iných obdobných prípadoch bežne dochádzalo. Mal za to, že v zmysle ustanovenia § 135c Občianskeho zákonníka, má súd možnosť varovať vysporiadanie stavby na cudzom pozemku aj iným spôsobom, ako to zmysle zmeny žalobného návrhu navrhoval. S tým, že nie je možné žalobu o vysporiadanie stavby na cudzom pozemku zamietnuť a súd sa musí vyporiadať stavbu na cudzom pozemku a musí upraviť tieto vzťahy.

11. Žalobca súdu predložil v rámci procesného útoku listinné dôkazy, a to výpis z obchodného registra žalovaného v 1. rade, výpis z listu vlastníctva č. XXXXX, k.ú. C., katastrálnu mapu, oznámenie Východoslovenskej vodárenskej spoločnosti, a.s. zo dňa 20.10.2010, rozhodnutie Miestneho národného výboru zo dňa 30.10.1969, list oblastného podniku bytového hospodárstva zo dňa 7.8.1987, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 9Co 42/2010-142, 24 až 34, rozhodnutie Okresného úradu v Prešove odboru starostlivosti o životné prostredie zo dňa 10.3.2014, rozhodnutie Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky zo dňa 4.4.2003, žiadosť o zápis do katastra nehnuteľností dňa 26.10.1993, rozhodnutie o prípustnosti stavby zo dňa 30.10.1969, čestné prehlásenie Bytového družstva Prešov o tom, že bytový dom C. G. Č..X,X,X,X,X,XX bol financovaný z vlastných zdrojov, geometrický plán na vyznačenie vecného bremena na priznanie práva uloženia inžinierskych sietí č. X/XXXX č.l.sp. 136 až 139, znalecký posudok Technickej univerzity v Košiciach č.l.sp. 148 až 254.

12. Súd vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi z pripojeného spisu tunajšieho súdu 17C 27/2011, a to návrhom, kópiou katastrálnej mapy zo dňa 1.10.2008, nákrešom, oznámením Východoslovenskej vodárenskej spoločnosti zo dňa 20.10.2010, odpoveďou Východoslovenskej vodárenskej spoločnosti z č.l.sp. 11, žiadosťou adresovanou Fondu národného majetku SR o privatizácii podniku Východoslovenské vodárne a kanalizácie š.p., Notárskou zápisnicou T. XXX/XXXX o založení akciovej spoločnosti bez výzvy na upisovanie akcií.

13. Žalovaný v 1. rade súdu predložil rozhodnutie Okresného národného výboru v Prešove zo dňa 24.11.1978 o kolaudačnom rozhodnutí kanalizácie na Leningradskej ulici.

14. Žalovaný v 2. rade súdu predložil zmluvy o prevode vlastníctva družstevného bytu.

15. Žalovaný v 1. rade v rámci procesnej obrany poukazoval nato, že stavby boli zriaďované od päťdesiatych rokov minulého storočia, preto nároky žalobcu je potrebné posudzovať podľa vtedy platnej právnej úpravy, a to podľa zákona č. 138/1973 Zb. zákona o vodách. Zákon o vodách v znení pred novelou č. 199/1995 Zb. obsahoval ustanovenia o obmedzení práv k nehnuteľnostiam v § 36 a v § 37 uvedeného zákona. Prijatím novely bol vložený § 37a a v tomto paragrafe sa obmedzenia v užívaní nehnuteľnosti pomenovali ako vecné bremená a vlastníci nehnuteľností mohli požadovať vyplatenie náhrady za výkon oprávnení z vecného bremena, oprávnenia prevádzkovateľa vyššie uvedených vodohospodárskych stavieb nemajú súkromnoprávnú povahu, ide o verejnoprávne obmedzenie vlastníckeho práva k pozemku, ktoré je dovolené a upravené v súčasnom zákone, a to v zákone č. 442/ 2002 Z.z.. Tento zákon posúdil ako lex specialis vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Mal za to, že na právo náhrady za nútené obmedzenie sa má výlučne aplikovať špeciálna úprava a nie je možné duplicitne použiť aj všeobecnú úpravu Občianskeho zákonníka o náhradách za zriadenie

vecného bremena. Namietal, že obmedzenie užívania nehnuteľnosti pôvodným vlastníkom pozemkov vzniklo ešte pred účinnosťou zákona č. 442/2002 Z.z.. Nárok na finančnú náhradu im v zmysle toho zákona vznikol od 1.11.2002. Žalobca si voči žalovanému v 1. rade právo uplatnil dňa 21.6.2013 a nehnuteľnosť kúpil v roku 2007. Žalobca listom zo dňa 27.8.2010 požiadal žalovaného v 1. rade o predloženie stavebného povolenia. Žalobca si mohol v zmysle zákona uplatniť svoje právo do šiestich mesiacov odo dňa 20.10.2010, kedy listom žalovaný v I. rade žalobcovi oznámil, že stavby boli zriadené v súlade so zákonom. Prekluzívna lehota predpokladá uplynutie stanovenej lehoty zákonom na uplatnenie práva, v dôsledku čoho dochádza k zániku práva neuplatneného v stanovenej lehote. Žalovaný v 1. rade vzniesol námietku premlčania voči celému nároku žalobcu. V ďalšom žiadal, aby súd prihliadol na skutočnosť, že žalobca si nehnuteľnosť kúpil v stave, ako sa nachádza, aj so stavbami, ktoré sú na nej postavené. Podanie žaloby žalovaný v I. rade považoval za tzv. šikanózne vykonanie práva v rozpore s dobrými mravmi, teda cieľom kúpy žalobcu predmetnej nehnuteľnosti bol úmysel poškodiť či znevýhodniť žalovaného v 1. rade. Vlastník pozemku, ktorému bolo zákonom obmedzené jeho vlastnícke právo zriadením vecného bremena, má nárok na peňažnú náhradu za toto obmedzenie s tým, že tento nárok je peňažnou pohľadávkou, ktorá sa ako záväzkové právo a nie ako vecné právo premlčuje.

16. Žalovaný v 2. rade v svojej procesnej obrane argumentoval, že nie je pasívne legitimovaný v tomto konaní, nakoľko žalobca nijakým spôsobom nepreukázal vlastnícke právo žalovaného v 2. rade k predmetným technickým zariadeniam, potrubiam. V konaní poukázal jednak na ustanovenie § 3 a 6 zákona č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách, ako aj na ustanovenie § 23 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Zároveň predložil niekoľko zmlúv o prevode vlastníctva bytov v bytových domoch postavených na predmetných parcelách. Poukázal na to, že žalobca v konaní predložil ako dôkaz o vlastníckom práve žalovaného v 2. rade iba vyjadrenie žalovaného v 2. rade vo vzťahu k bytovým domom postavených v danom území, nie však vo vzťahu k potrubiam, ktorých odstránenie je predmetom tohto konania. Taktiež namietal znalecký posudok, ktorý považoval za predčasne vyhotovený a vychádzajúci z nesprávnych predpokladov.

17. Súd mal preukázané, že žalobca je vlastníkom pozemkov parciel KN C č. XXXX/X - ostatné plochy o výmere 3360 m², č. XXXX/X - zastavaná plocha a nádvoria o výmere 332 m², č. XXXX/X - zastavaná plocha a nádvoria o výmere 126 m², č. XXXX/X - zastavaná plocha a nádvoria o výmere 989 m², č. XXXX/XX - ostatné plochy o výmere 1040 m², č. XXXX/XX - zastavaná plocha a nádvoria o výmere 381 m², č. XXXX/XX - ostatné plochy o výmere 296 m², k č. XXXX/XX - ostatné plochy o výmere 354 m², č. XXXX/XX - zastavaná plocha a nádvoria o výmere 481 m², č. XXXX/XX - zastavaná plocha a nádvoria o výmere 242 m², č. XXXX/XX - ostatné plochy o výmere 465 m², č. XXXX/XX - zastavaná plocha a nádvoria o výmere 785 m², č. XXXX/XX - zastavaná plocha a nádvoria o výmere 1006 m², č. XXXX/XX - ostatné plochy o výmere 441 m², č. XXXX/XX - zastavaná plocha a nádvoria o výmere 207 m² č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 303 m², č. XXXX/XX - ostatná plocha o výmere 84 m², č. XXXX/XX - ostatné plochy o výmere 123 m², č. XXXX/XX - zastavaná plocha a nádvoria o výmere 144 m², č. XXXX/XX - zastavaná plocha a nádvoria o výmere 1314 m².

18. Nebolo sporné, že žalobca predmetné nehnuteľnosti nadobudol v roku 2007 od predchádzajúceho vlastníka.

19. Súd mal preukázané, že žalovaný v 1. rade je vlastníkom, vodovodného a kanalizačného potrubia nachádzajúceho sa na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalobcu, zapísaných na liste vlastníctva č. XXXXX k.ú. C..

20. Podľa rozhodnutia Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky zo dňa 4.4.2003 mal súd zistené, že na základe žiadosti Fondu národného majetku Slovenskej republiky č. 12 - 681/2003 zo dňa 31.3.2003, podľa ustanovenia § 15 ods. 3 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku a príslušných ustanovení § 11 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších právnych predpisov v súlade s privatizačným projektom rozhodnutím Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku zo dňa 9. 4. 2002 spis č. KM - 1021/2011 (č.l.sp. 50) sa zrušil k 30.4.2003 štátny podnik Východoslovenské vodárne a kanalizácie so sídlom Komenského 50 v Košiciach. Majetok zrušeného štátneho podniku Východoslovenské vodárne a kanalizácie v súlade s privatizačným projektom a rozhodnutím Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku Slovenskej republiky č. 836 zo dňa 4.9.2002 prešiel dňom 1.5.2003 so všetkými aktívami a pasívami,

právami a záväzkami (i neznámymi) vrátane práv a záväzkov z pracovnoprávných vzťahov okrem práv podľa ustanovenia § 16 zákona č. 92/1991 Zb. na Fond národného majetku Slovenskej republiky. Fond národného majetku tým istým dňom mal zabezpečiť realizáciu rozhodnutia č. 836 zo dňa 4.9.2002 a majetok, ktorý dňa 1.5.2003 sa vložil ako časť majetku do spoločnosti Východoslovenská vodárenská spoločnosť a.s. so sídlom v Košiciach a do spoločnosti Podtatranská vodárenská spoločnosť a.s., so sídlom v Poprade a uvedené subjekty sa stali právnymi nástupcami k právam a záväzkom i neznámym väzucim sa k majetku, ako je vymedzené v privatizačnom projekte vedenom v evidencii Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku Slovenskej republiky pod č. 2292.

21. Súd sa vo veci oboznámil aj obsahom spisu tunajšieho súdu sp.zn. 17C 27/2011, pričom predmetom konania bola žaloba totožného žalobcu proti žalovanému Východoslovenská vodárenská spoločnosť a.s., Komenského 50, Košice, o uloženie povinnosti žalovanému odovzdať žalobcovi polohovo a výškovo a zameraný a presne vyznačený verejný vodovod, verejnú kanalizáciu, vodovodné šachty a pod., t.j. všetky súčasti verejného vodovodu verejnej kanalizácie nachádzajúce sa na nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. 13522, a to vo forme geometrického plánu v digitálnej forme vo formáte DWG.

22. V predmetnej právnej veci rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 28.3.2012 právoplatným dňa 21.6.2013, č.k. 17C 27/2011-87 tak, že žalobu zamietal. Súd mal za to, že nárok žalobcu nebol dôvodný, nakoľko zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplývala povinnosť, ktorej sa domáhal žalobca v predmetnom súdnom konaní, na čo žalovaný (v tejto právnej veci žalovaný v 1. rade) poukazoval s tým, že stavby verejného vodovodu, verejnej kanalizácie, verejnej šachty a jej súčasti, ktoré sa majú nachádzať na pozemkoch žalobcu, nie sú neoprávnenými stavbami, na tieto stavby bolo vydané stavebné povolenie, boli riadne skolaudované, ako to vyplývalo z listinných dôkazov predložených žalovaným a tieto stavby ako verejné stavby používajú osobitnú ochranu v zmysle zákona č. 138/1973 Zb. o vodách, resp. predchádzajúcej právnej úpravy Vládneho nariadenia č. 14/1959. S uvedeným vyjadreným právnym záverom sa stotožnil aj súd druhej inštancie a to rozhodnutím zo dňa 7.5.2013 č.k. 6Co 144/2012 - 117, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

23. Súd v tejto právnej veci vykonal dokazovanie aj rozhodnutím Okresného národného výboru v Prešove zo dňa 20.4.1973 č. Pôd 2048/72, ktorým Východoslovenským vodárňam a kanalizáciám v Košiciach sa povolila rekonštrukcia kanalizácie na Leningradskej ulici v Prešove podľa ustanovenia § 6 zákona o vodnom hospodárstve s tým, že predmetom rekonštrukcie bol projekt rekonštrukcie kanalizácie na Leningradskej ulici v oblasti Šibenou horou s napojením na jestvujúci zberač „B“ o priemere 80 centimetrov na Jesenského ulici. Profil potrubia s priemerom 50, 60 70 cm, rekonštrukcia bola prevádzaná podľa povolenia z dôvodu odľahčenia jestvujúcej uličnej stoky v dotknutom mieste, prepojením kanalizácie z ulice Ružovej a Kvetnej kanalizácie z 10 × 4 bytové jednotky na projektovanú stoku. Kanalizácia mala byť uložená v časti Jesenského ulice, v ceste ďalej križovať štátnu cestu Prešov - Sabinov a v úseku Leningradskej ulice mala prechádzať cez súkromné záhradky. Medzi podmienkami povolenia pod bodom pod bodom 4 bolo uvedené, že investor zabezpečí majetkoprávne usporiadanie pozemkov v zmysle, ako uvažoval projekt.

24. Podľa podania žalovaného v 1. rade zo dňa 1.3.2012 vo veci 17C 27/2011 čl.sp. 79, časťou predmetných pozemkov liste vlastníctva č. 15322, k.ú. Prešov, prechádza privodný rad LT a DN 350 milimetrov (liatinové potrubie vodovodu vnútorného priemeru 350 milimetrov) vybudovaný okolo roku 1944 v rámci stavby „skupinový vodovod Vyšný Slavkov - Prešov“, pre ktorý bolo vydané vodoprávne rozhodnutie Krajského národného výboru Prešov č. 6 - 2151/59 zo dňa 13.12.1959, kanalizácia ŽB DN 700 milimetrov (železobetónová kanalizácia vnútorného priemeru 700 milimetrov) vybudovaná v rámci stavby „rekonštrukcia kanalizácie na ulici Leningradskej v Prešove“ pre ktorú bolo vydané stavebné povolenie Okresného národného výboru v Prešove pod č. 2048/1972 zo dňa 20.4.1973 a kolaudačné rozhodnutie Okresného národného výboru v Prešove pod číslom Pôd 2782/78 zo dňa 24.11.1978.

25. Z rozhodnutia Okresného národného výboru v Prešove, odboru poľnohospodárstva, lesného a vodného hospodárstva č. Pôd. 27482/78 zo dňa 24.11.1978, mal súd zistené, že bolo vydané kolaudačné rozhodnutie v zmysle § 9 ods. 4 zák. č. 138/73 Zb. o vodách § 43 vyhlášky FMTIR č. 85 a §§ 82 zákona č. 50/76 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku pre užívanie stavby Prešov - kanalizácia na Leningradskej ulici /pod Šibenú horu/ v rozsahu pre potrubie TZA priemeru 50cm o dĺžke 135 m, 60 cm 65 m, 70 cm o dĺžke 205 m a revízie šachty 10 ks.

26. Rozhodnutím zo dňa 30.10.1969 č. Výst. 5963/69- sl., Mestský národný výbor Prešov, odbor výstavby a vodného hospodárstva, na základe žiadosti povolil investorovi, Okresnému výstavbovému bytovému družstvu Prešov, v meste Prešov previesť výstavbu 10 x 4 b.j. na ul. Sabinovskej. Predmetom bola výstavba 10 x 4 b.j. na ul. Sabinovskej, oblasť nad Skalkou, z dôvodov potreby výstavby bytov a riešenia bytovej otázky.

27. Z rozhodnutia okresného národného výboru v Prešove zo dňa 24.11. 1978 (č.l.sp. 131) č. Pôd. 2782/78 je nepochybné, že investorovi, Východoslovenským vodárňam a kanalizáciám Košice, bolo na základe povolenia na predmetnú stavbu vydaného dňa 20.4.1973 vydané kolaudačné rozhodnutie. Rovnako z rozhodnutia Mestského národného výboru, odboru pre výstavbu a vodné hospodárstvo v Prešove zo dňa 30.10.1969 je zrejmé, že investorovi na základe žiadosti Okresného výstavbového bytového družstva v Prešove bolo vydané povolenie previesť výstavbu bytových jednotiek na ulici Sabinovskej (č. l. sp. 62).

28. Vetva vodovodu resp. kanalizácie a vodovodných a kanalizačných prípojk k bytovým domom na pozemku teraz patriaceho žalobcovi bola, teda realizovaná v rokoch 1969 až 1978.

29. Žalobca sa domáhal vyporiadania práv k neoprávneným stavbám podľa § 135c ods. 1 Občianskeho zákonníka, špecifikované žalobcom ako vodovodné a kanalizačné potrubia.

30. Súd vo veci vykonal všetky navrhované dôkazy stranami.

31. V danom prípade bolo potrebné predovšetkým posúdiť, či vlastníkovi dotknutých pozemkov (žalobcovi alebo jeho právneho predchodcovi), vzhľadom na značný časový odstup od zriadenia verejného vodovodu a verejnej kanalizácie na dotknutých nehnuteľnostiach vzniklo zákonné vecné bremeno obmedzujúce ich v ich vlastníckom práve. Z vykonaného dokazovania mal zistené, že v čase realizácie verejného vodovodu a verejnej kanalizácie platil zákon č. 138/1973 Zb. o vodách, v ktorom s účinnosťou od 1.10.1995 bolo zavedené ustanovenie § 37a.

32. Podľa § 37a ods. 1 zákona č. 138/1973 Zb. o vodách vodovodné a kanalizačné rady, ktoré sú vodohospodárskymi líniovými stavbami a ich výstavba je vo verejnom záujme, možno zriaďovať a prevádzkovať na cudzích nehnuteľnostiach v rozsahu vyplývajúcom z povolenia na vodohospodárske dielo.

33. Podľa § 37a ods. 2 citovaného zákona, oprávnenia stavebníka podľa ods. 1 vznikajú dňom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia vodohospodárskeho orgánu na zriadenie vodohospodárskeho diela.

34. Podľa § 37a ods. 3 citovaného zákona, povinnosti vlastníka podľa ods. 1 sú vecným bremenom podľa osobitných predpisov.

35. Podľa § 37a ods. 4 citovaného zákona, za výkon oprávnení podľa ods. 1 patrí náhrada obdobne podľa predpisov o vyvlastnení. Ak medzi stavebníkom a vlastníkom (správcom, užívateľom) nehnuteľnosti nedôjde k dohode, o náhrade rozhodne vodohospodársky orgán, ktorý je príslušný na povolenie vodohospodárskeho diela.

36. Podľa § 42 ods. 6 zákona č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách, ktorý je účinný od 1.11.2002, oprávnenia k cudzím nehnuteľnostiam, ako aj obmedzenia ich užívania, ktoré vznikli pred účinnosťou tohto zákona, zostávajú nedotknuté.

37. Podľa § 42 ods. 7 vyššie citovaného zákona, vlastníctvo k vodovodným prípojkám alebo ku kanalizačným prípojkám, prípadne k ich častiam zriadených pred účinnosťou tohto zákona, zostáva zachované.

38. Ustanovenie § 37a bolo prijaté do zákona o vodách až 1.10.1995, teda po výstavbe predmetných vodovodných a kanalizačných potrubí, zákonné vecné bremeno v zmysle § 37a ods. 3 citovaného zákona platí aj v tomto prípade. Uvedené oprávňovalo zriaďovateľa a prevádzkovateľa vodohospodárskej stavby nielen k zriadeniu, ale aj prevádzkovaniu takej stavby vo verejnom záujme, ktorý v prípade vodovodného a kanalizačného potrubia je nepochybne daný. K obmedzeniu vlastníckeho

práva žalobcu teda výstavbou a prevádzkovaním tohto zberača dochádza, ale na právnom podklade, vznikom zákonného vecného bremena podľa vyššie citovaných právnych predpisov.

39. Nemožno preto dospieť k záveru o potrebe vysporiadania práv k neoprávnenej stavbe. Z obsahu žaloby vyplýva, že žalobca bol toho názoru, že žalovaní užívajú jeho pozemok bez právneho dôvodu, s čím sa však súd vzhľadom na vyššie uvedený záver nestotožnil, keďže žalovaný v 1. rade užíva pozemok na základe zákonného vecného bremena a žalovaný v 2. rade ako vyplývalo z vykonaného dokazovania predal byty v bytových domoch tretím osobám.

40. Zákon č. 138/1973 Zb. bol síce zrušený od 1.7.2004 zákonom č. 184/2002 Z.z., ktorý však nerieši vo svojich prechodných ustanoveniach vecné bremená vzniknuté predchádzajúcim predpisom. Súd má preto zato, že je potrebné však poukázať na platný zákon č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách, ktorý je účinný od 1.11.2002 a ktorý v prechodnom ustanovení v § 42 ods. 6 uvádza, že oprávnenia k cudzím nehnuteľnostiam, ako aj obmedzenia ich užívania, ktoré vznikli pred účinnosťou tohto zákona, zostávajú nedotknuté. Vychádzajúc z tejto normy teda je potrebné dospieť k záveru, že ostáva zachované aj spomínané zákonné vecné bremeno vzniknuté na základe § 37a zákona č. 138/1973 Zb.

41. Súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou žaloby, a preto skúmal, či žalobca nemá nárok na finančnú náhradu za vzniknuté vecné bremeno. V tejto súvislosti však súd poukazuje na aplikovateľný právny záver z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo 89/2008 zo dňa 21.12.2009, ktorý sa touto právnou problematikou zaoberal, hoci vychádzajúc z iného zákona, a to konkrétne zákona o energetike. Najvyšší súd uviedol, že pokiaľ špeciálne predpisy, na základe ktorých vznikli zákonné vecné bremená, otázku náhradu za tým spojené obmedzenie vlastníckeho práva upravujú, treba podmienky vzniku a zániku práva na náhradu, ako aj formu a spôsob náhrady posudzovať podľa nich. Pri aplikácii tejto úpravy treba rešpektovať aj zásadu zákazu pravej retroaktivity, z ktorej vyplýva, že vznik právnych vzťahov a nároky z nich vzniknuté pred účinnosťou novej právnej úpravy sa zásadne posudzujú podľa právnej úpravy platnej v dobe ich vzniku. Ak teda došlo k vzniku vecného bremena za účinnosti zákona č. 138/1973 Zb., nárok na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva bolo potrebné posudzovať podľa tohto zákona. Súd podotýka, že aj v neskorších právnych predpisoch náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva bola koncipovaná ako jednorazová náhrada, ktorú bolo potrebné uplatniť zákonom stanovenej lehote.

42. Zákonné vecné bremená majú špecifický režim, upravený verejnoprávnymi predpismi, ktorými boli zriadené. Zároveň však majú aj súkromnoprávny prvok, a preto pokiaľ špeciálny právny predpis neupravuje náhradu súvisiacu s výkonom vecného bremena, je potrebné použiť všeobecnú právnu úpravu - Občiansky zákonník a konkrétne § 151n ods. 3 OZ. V zmysle nej vecné bremeno možno užívať za odplatu, ktorá zahŕňa výdavky spojené so zachovaním veci a jej opravou (nález Ústavného súdu ČR PL.ÚS 25/04 zo dňa 25.1.2005). Vyššie uvedené závery si súd osvojil zo spomínaného rozsudku Najvyššieho súdu SR. Nepochybne však tento nárok, teda podľa § 151n ods. 3 OZ, uplatnený nebol, čo vyplýva zo skutkového zdôvodnenia žaloby.

43. Súd pre úplnosť dodáva, že aplikácia § 37a zákona o vodách aj na vzťahy vzniknuté pred jeho účinnosťou, nie je v rozpore so zákazom retroaktivity. Zákaz nepriamej retroaktivity nemožno stotožniť s nemennosťou právneho poriadku, čo by bolo popretím úlohy práva v spoločnosti. Zmena právnej úpravy v materiálnom právnom štáte nielen môže, ale vo verejnom záujme aj musí prinášať zmenu právneho prostredia, a to aj voči subjektom, ktorých právne postavenie už zahŕňa práva a povinnosti určené predchádzajúcou právnou úpravou. Účelom zákazu retroaktivity právnej normy nie je požiadavka nemennosti právnej úpravy, ale požiadavka, aby sa nemenilo právne postavenie subjektu práva v minulosti, teda v období, v ktorom už svoje správanie nemôže prispôbiť právnemu predpisu (uznesenie Ústavného súdu SR III. ÚS 535/11 zo dňa 13.12.2011).

44. Podľa súdu je potrebné rozlišovať medzi priamou a nepriamou retroaktivitou. Prává retroaktivita je neakceptovateľná, nepriama sa za určitých okolností akceptuje ako prípustný nástroj na dosiahnutie významných cieľov verejnej moci. O pravú retroaktivitu ide vtedy, ak v novom právnom predpise sa uzná právo (povinnosť) založené právnymi skutočnosťami, ktoré sa ako právne skutočnosti uznávali na základe skoršieho právneho predpisu.

45. Za nepravú retroaktivitu sa považuje, ak v novom právnom predpise sa uznajú právne skutočnosti, ktoré vznikli počas platnosti skoršieho predpisu, no zároveň prinesie určité zmeny práv alebo povinností,

alebo na ich základe zavedie aj nové práva alebo povinnosti. Nepravá retroaktivita jednoznačne umožňuje zákonodarcovi vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a meniť ich režim. Pripúšťa teda zmenu právneho režimu vzťahov, ktoré vznikli v minulosti. To je aj prípad § 37a zákona č. 138/1973 Zb.

46. Pre úplnosť súd dodáva, že aj zák. č. 442/2002 Z.z. v ustanovení § 20 ods. 4 upravuje právo vlastníka nehnuteľnosti na primeranú náhradu za nútené obmedzenie užívania nehnuteľností, pričom ide o jednorazovú náhradu, ktorá sa priznáva v zmysle špeciálnej právnej úpravy daného zákonného vecného bremena, keďže zákon v určitých prípadoch pripúšťa zásah do vlastníckeho práva. Takýto zásah vyplýva aj z ustanovenia § 20 ods. 1 zákona č. 442/2002 Z.z., v zmysle ktorého je prevádzkovateľ oprávnený v nevyhnutnej miere vstupovať na cudzie pozemky v súvislosti s projektovaním, zriaďovaním, rekonštrukciou, modernizáciou, prevádzkovaním alebo na účely opráv a údržby verejného vodovodu alebo verejnej kanalizácie a ich pásiem ochrany, vodovodných a kanalizačných prípojk vrátane potrebných kontrolných a ochranných zariadení a oporných a vytyčovacích bodov. V uvedenom ustanovení je upravený vznik vecného bremena v zmysle § 151 o Občianskeho zákonníka. V prípade zákonných vecných bremien ide o verejnoprávnu úpravu, ktorá voči úprave vecných bremien v občianskom zákonníku je špeciálna. Režim zákonných vecných bremien nie je úplne totožný s režimom zmluvnej vecných bremien. V tomto prípade došlo ku obmedzeniu vlastníka, to sa týka verejného vodovodu a verejnej kanalizácie predmetnej nehnuteľnosti už vydaním rozhodnutia o kolaudácii pre užívanie stavby Prešov - kanalizácia na Leningradskej ulici zo dňa 24.11.1978 a pre výstavbu bytových jednotiek na Sabinovskej ulici (neskôr premenovanej na Leningradskú ulicu a v súčasnosti opäť Sabinovská ulica) niekedy v roku 1973 (viď žiadosť zápis do katastra nehnuteľností č.l.sp. 63).

47. Vlastník pozemku mal právo na primeranú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva v dôsledku umiestnenia verejnej kanalizácie na jeho pozemku, avšak uplatnenie nároku na náhradu bolo obmedzené lehotami. Náhradu bolo možné uplatniť u povinnej osoby do jedného roka (§ 20 ods. 4 zák. č. 442/2002 Z.z.) od vzniku núteného obmedzenia vlastníckeho práva.

48. Z vykonaného dokazovania pred súdom teda nebolo možné urobiť záver, že by verejný vodovod a verejná kanalizácia, prípadne prípojky vodovodu a prípojky kanalizácie, boli neoprávnenými stavbami a že teda je dôvodné pristúpiť k vysporiadaniu práv v zmysle ustanovenia § 135c ods. 1 Občianskeho zákonníka.

49. Pokiaľ ide o náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva, je zrejmé, že žalobca nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam už zaťaženým zákonným vecným bremenom a teda najneskôr nadobudnutím vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam mu začala plynúť lehota na uplatnenie si náhrady za nútené obmedzenie užívania predmetnej nehnuteľnosti. Žalovaný v 1. rade vzniesol dôvodnú námietku premlčania, nakoľko najneskôr účinnosťou zákona č. 442/2002 Z.z. žalobca, resp. jeho právny predchodca, si mohol uplatniť náhradu za zákonné vecné bremeno, ktorú si uplatnil až 17.6.2013, teda po stanovenej lehote zákonom, ako aj po uplynutí všeobecnej premlčacej lehoty. Z týchto dôvodov súd zamietol žalobu vo vzťahu k žalovanému v 1. rade.

50. Pokiaľ žalobca nemal vedomosť o vade kupovanej veci, pozostávajúcej z obmedzenia vlastníckeho práva vecným bremenom, vo vzťahu k predávajúcemu má alebo mal právo domáhať sa však nárokov vyplývajúcich z väd kupovanej veci.

51. Pokiaľ ide o žalovaného v 2. Rade, súd má za to, že tento nie je pasívne legitimovaný. Žalobca v konaní nerozporoval skutočnosti týkajúce sa vlastníckeho práva jednotlivých bytových jednotiek, ku ktorým sa viažu samostatné prípadne spoločné prípojky k verejnému vodovodu a k verejnej kanalizácii. Na základe nerozporovaného tvrdenia žalovaného v 2. rade možno uzavrieť, že tieto bytové jednotky v súčasnosti patria už tretím osobám. Navyše pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu žalobcu podľa ustanovenia § 135c Občianskeho zákonníka, súd môže usporiadať pomery medzi vlastníkom pozemku a vlastníkom stavby. Pričom vlastníkom stavby v danej právnej veci už nie je žalovaný v 2. rade, z týchto dôvodov súd vo vzťahu k žalovanému v 2. rade žalobu zamietol.

52. Okrem vyššie uvedených dôvodov, pre ktoré súd zamietol žalobu, je potrebné poukázať na to, že žalobca nemal jasné, čo požaduje odstrániť (resp. k čomu požaduje usporiadať pomery podľa § 135c OZ) vo vzťahu k žalovanému 1. rade a k čomu vo vzťahu k žalovanému v 2. rade, aj keď

dal vyhotoviť geometrický plán s vyznačením, kde (pravdepodobne) má prechádzať vodovodné a kanalizačné potrubie, nešpecifikoval bližšie, ktoré časti veci je povinný odstrániť ten - ktorý zo žalovaných (prípadne v ktorých častiach mal by súd upraviť pomery zriadením vecného bremena), prípadne či ide o uloženie solidárnej povinnosti a ak áno, tak z akých dôvodov. Pritom žalovaný v 1. rade upozorňoval žalobcu prostredníctvom jeho právneho zástupcu, že v zmysle ustanovení zák. č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z.z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení účinnom v čase podania žalobného návrhu, ktorý zákon upravuje, zriaďovanie, rozvoj a prevádzkovanie verejných vodovodov a verejných kanalizácií, práva a povinnosti fyzických osôb a právnických osôb pri zriaďovaní a prevádzkovaní verejných vodovodov a verejných kanalizácií vrátane ich prípojok, pôsobnosť orgánov verejnej správy na úseku verejných vodovodov a verejných kanalizácií; je potrebné rozlišovať vlastníctvo verejných vodovodov a verejných kanalizácií a vlastníctvo vodovodnej prípojky a kanalizačnej prípojky.

53. Vo veci súd poukazuje na to, že v zmysle ustanovenia Občianskeho zákonníka, súčasťou veci je všetko, čo k nej podľa povahy patrí a nemôže byť oddelené bez toho, že by sa tým vec znehodnotila. Súčasť veci nemôže byť spravidla samostatným predmetom občianskoprávných vzťahov. Napríklad oplotenie rodinného domu, studňa, bazén, altánky sú stavbou, lenže spravidla nemôžu byť predmetom samostatnej zmluvy o prevode vlastníctva nehnuteľnosti, pretože ide väčšinou o súčasť pozemku. Ak by tieto stavby nadobudli charakter samostatnej veci a neznehodnotila by sa hlavná vec, mohli by byť samostatným predmetom prevodu vlastníckeho práva. Súčasť hlavnej veci prechádza spoločne s prevodom vlastníckeho práva k hlavnej veci vždy na nadobúdateľa. Súčasťou bytu je jeho vnútorné vybavenie, napríklad: rozvody elektrickej inštalácie od elektromeru, rozvody vody od vodomeru, rozvody ústredného kúrenia od domových stúpačiek, rozvod signálu káblovej televízie, ktoré sú inštalované v byte a slúžia iba potrebe tohto bytu, až do miesta pripojenia k spoločným rozvodom. V danej právnej veci však zrejme prípojky k verejnemu vodovodu po vodomery v jednotlivých bytoch sú spoločnými časťami a zariadeniami bytového domu. Jednotlivé bytové domy však nevlastní žalovaný v 2. rade.

54. Pre vykonateľnosť rozsudku aj o vysporiadanie práv k neoprávneným stavbám platí, že žaloba je presná a určitá len vtedy pokiaľ je časť pozemku označená v pripojenom geometrickom pláne, ale taktiež vtedy, keď je identifikovaná spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, akej časti pozemku sa žaloba týka (viď primerane R26/1998).

55. Zo žalobného návrhu aj predložených dôkazov, a to znaleckého posudku ako aj geometrického plánu žalobcom, nie je zrejmé a ani súdom odvoditeľné, v ktorej časti dochádza, podľa tvrdenia žalobcu, neoprávnenou stavbou k zásahu do jeho vlastníckych práv verejným vodovodom a verejnou kanalizáciou a v ktorej časti vodovodnými prípojkami a kanalizačnými prípojkami. Pričom podľa názoru súdu vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení, vodovodné prípojky a kanalizačné prípojky sú v súčasnosti zrejme už vo vlastníctve jednotlivých vlastníkov bytov, prípadne v podielovom spoluvlastníctve.

56. Podľa § 251 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, trov konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

57. Podľa § 255 ods. 1, 2 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

58. Podľa § 262 ods. 1, 2 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

59. V danej právnej veci žalobca nebol úspešný, preto vzniklo právo na náhradu trov konania žalovaným, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku. Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.